

LISA KLEYPASOVÁ

*Osudy rodu
Ravenštolcov*

*Skratení
čivlíček*

IKAR

LISA
KLEYPASOVÁ

Skrotény
búvilivák

Preložila Miriam Ghaniová

IKAR

Lisa Kleypas
DEVIL'S DAUGHTER

Copyright © 2019 by Lisa Kleypas
All rights reserved.

Translation © 2019 by Miriam Ghaniová

Cover Art © by Alan Ayers

Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6958-3

*Venujem našim milovaným priateľom
Amy a Scottovi, ktorí nás opustili
príliš skoro.*

*„Moja sviečka horí na oboch koncoch.
Nevydrží celú noc,
ale, moji nepriatelia aj priatelia,
má krásne svetlo.“*

Edna St. Vincent Millayová

Kapitola 1

Hampshire, Anglicko 1877

Phoebe nikdy nestretla Westa Ravenela, ale jedno vedela naisto: bol drzý a nepríjemný. Počula o ňom od svojich ôsmich rokov, keď jej o ňom začal písať z internátnej školy listy jej najlepši priateľ Henry.

West Ravenel bol častou témou jeho listov. Vraj nemal srdce, bol tvrdý ako kameň, ale jeho neprístočné správanie by sa dalo prehliadnuť, lebo také veci sa diali takmer v každej internátnej škole. Bolo normálne, že starší chlapci dominovali, šikanovali či zastrašovali mladších a každý, kto sa im vzoprel, bol kruto potrestaný.

*Drahá Phoebe,
myslel som, že v internátnej škole bude zábava, ale nieje to tak. Je tu jeden chlapec menom West, ktorí mi vždy berie rožok na raňajky a je taký obrovský ako slon.*

*Drahá Phoebe,
včera som mal vimeniť sviečky. West mi ich však nenápadne dal do košíka a jedna z nich trafila pána Farthinga rovno do čela ako raketa. Dostal som za to trstenicou po ruke. Pán Farthing bi však mal vedieť, že bi som neurobil čosy také. West to ani trochu nelutuje. Povedal, že si nemôže pomôcť, ale že ten učiteľ je idiot.*

*Drahá Phoebe,
kreslím Ti obrázok Westa, aby si ho mohla vydiť. Aj ty
bi si pred ním utiekla. Nevieť dobre kresliť, takže vizerá
ako pirátsky klaun. Tak sa aj správa.*

Celé štyri roky West Ravenel trápil chudáka Henryho, lorda Clara, drobného, neduživého chlapca. Napokon Henryho rodina vzala zo školy a odviezla ho na majetok Volavčí vrch neďaleko miesta, kde žila Phoebe. V malom pobrežnom mestečku bolo príjemné zdravé podnebie a boli tam aj morské kúpele, čo pomohlo obnoviť Henryho zdravie aj dobrú náladu. Na Phoebino potešenie Henry často chodieval k nim, dokonca sa učil s jej bratmi a ich učiteľom. Bol inteligentný, vtipný a vytrvalý, takže si ho v rodine Challonovcov obľúbili.

Phoebe si nikdy presne neuvedomila moment, keď sa jej detská náklonnosť k Henrymu zmenila na niečo iné. Dialo sa to postupne, preplietalo sa to jej životom ako jemný striebristý vinič, potom zakvitlo ako kvet v záhrade a jedného dňa, keď sa naňho znova pozrela, pocítila lásku.

Potrebovala totiž manžela, ktorý by jej zároveň bol priateľom, a Henry bol vždy jej najlepší priateľ na svete. Rozumel jej vo všetkom, presne tak ako ona jemu. Boli dokonalá dvojica.

Phoebe prvá otvorila otázku manželstva. Bola prekvapená a trochu urazená, keď sa ju Henry jemne snažil od toho odhovoriť.

„Vieš, že s tebou nemôžem byť navždy,“ povedal a objal ju okolo pliec, prsty si zaplietol do jej červených kučier. „Jedného dňa budem príliš chorý na to, aby som bol vhodným manželom či otcom. Vôbec nebudem užitočný. Nebolo by to fér voči tebe ani našim budúcim deťom. Ani voči samému sebe.“

„Prečo sa hneď vzdávaš?“ nedala sa Phoebe, vyľakaná jeho pokojným až fatálnym postojom k chorobe. „Veď nájdeme nových lekárov. Zistíme, prečo si chorý, poradia ti liečbu. Prečo sa vzdávaš ešte skôr, ako sme vôbec niečo podnikli?“

„Phoebe,“ potichu sa ozval Henry, „ten boj sa začal už dávno. Bojujem s tým celý svoj život. Čo ako sa snažím, jednoducho už nemám dosť energie.“

„Ja mám energie za nás oboch.“ Phoebe mu položila hlavu na plece a celá sa rozochvela od návalu citov. „Lúbim ťa, Henry. Dovoľ mi, aby som sa o teba postarala. Dovoľ mi byť s tebou tak dlho, ako nám to Boh dovolí.“

„Ty si zaslúžiš viac.“

„Lúbiš ma, Henry?“

Veľké hnedé oči sa mu zaleskli. „Tak ako len muž dokáže ľúbiť ženu.“

„Tak potom čo?“

Napokon sa vzali, spoločne objavovali tajomstvá lásky, spočiatku trochu nešíkavne. Ich prvý syn sa volal Justin, mal tmavé vlasy a bol silný a zdravý. Teraz mal už štyri roky.

Henryho zdravie sa asi pred rokom, tesne pred narodením ich druhého syna Stephena, veľmi zhoršilo.

Nasledovali mesiace žiaľu a beznádeje. Phoebe sa vrátila k rodine, kde v dome svojho detstva znova našla pokoj. No aj žiaľ sa pomaly pomínul a prišiel čas začať nový život. Život mladej osamelej matky dvoch synov. Bez Henryho. Aké čudné. Čoskoro sa presťahuje na majetok Clarovcov do Essexu – ktorý Justin zdedí, keď bude mať na to vek – a ona sa po-usiluje vychovať synov tak, ako by si to prial ich otec.

No najprv sa musí zúčastniť na svadbe svojho brata Gabriela.

Keď sa koč blížil k starobylej usadlosti Eversby Priory, Phoebe navrela hrča v žalúdku. Bol to jej prvý večer vonku po Henryho smrti. Hoci vedela, že sa ocitne v kruhu priateľov a príbuzných, bola nervózna. No existoval aj iný dôvod, prečo cítila toľkú úzkosť.

Dievčenské meno nevesty znelo Ravenelová.

Gabriel bol zasnúbený s krásnou, nezvyčajnou dievčinou, lady Pandorou Ravenelovou, ktorá ho obdivovala rovnako

ako on ju. Pandoru mali radi všetci, lebo bola otvorená a zábavná. Phoebe trochu pripomínala Henryho. Phoebe mala rada aj ostatných Ravenelovcov, s ktorými sa zoznámila, keď prišli na návštevu do domčka na pláži patriaceho jej rodine. Boli medzi nimi Pandorina dvojčička Cassandra a ich vzdialený bratranec Devon Ravenel, ktorý nedávno zdedil grófsky titul a teraz ho oslovovali lord Trenear. Jeho žena sa volala Kathleen Trenearová, bola priateľská a šarmantná. Keď sa u nich zastavila táto rodina, vždy zažili pekné chvíle.

No osud, akoby mal zlomyseľný zmysel pre humor, to zariadil inak: Devonov mladší brat nebol nikto iný ako spomínaný West Ravenel.

Takže Phoebe sa konečne mala stretnúť s mužom, ktorý celé roky trápil v škole jej manžela Henryho. Nedalo sa tomu vyhnúť.

West žil na bratovom majetku a pretvaroval sa, aký je za neprázdnený, no nepochybne sa priživoval na bratovom dedičstve. Phoebe si spomenula, ako ho opisoval Henry: ako urasteného lenivého darebáka, ktorý pije a leží ako tuleň na brehu a posmieva sa slúžkam, ktoré po ňom musia všetko upratovať.

Nezdalo sa fér, že taký dobrák ako Henry bol bastardovi ako West vydaný napospas. A Ravenel sa pravdepodobne dožije aj sto rokov.

„Mama, prečo si taká zamyslená?“ nevinne sa jej opýtal Justin, ktorý sedel na opačnej strane koča. Staršia pestúnka vedľa neho sa oprela v kúte a zadriemala.

Phoebe sa ihneď spamätala. „Nie som zamyslená, zlatko.“

„Máš spustené obočie a stisnuté pery ako ryba,“ nedal sa chlapec. „Robíš to len vtedy, keď má Stephen mokrú plienku.“

Phoebe pozrela na dieťa vo svojom lone, ktoré uspalo natriasanie koča, a zašomrala: „Stephen je suchý a ja nemám náladu na vtipkovanie. Vieš... dávno som nebola v spoločnosti iných ľudí, preto mám trochu obavy, ako medzi nich zapadnem.“

„Starý otec ma učil plávať v studenej vode a povedal, aby som sa do nej nevrhal naraz, ale najprv vošiel po pás, aby si telo na ňu zvyklo. To by si mala skúsiť aj ty, mama.“

Phoebe naňho hrdo pozrela. Áno, podobal sa na otca. Dokonca aj v mladom veku bol Henry rovnako citlivý a múdry. „Dobre, aj ja to teda skúsím postupne,“ prikývla. „Si veľmi múdry chlapec. A je fajn, že dokážeš počúvať a chápať aj iných.“

„Ale ja nepočúvam všetkých,“ namietol Justin. „Len tých, ktorých mám rád.“ Kľakol si na sedadle, keď sa za oknom objavila stará jakobínska usadlosť. Kedysi bola pevnosťou, kde žili mnísi, zdobenou radmi štíhlych vežičiek. Bola nízka a pevná, ale zároveň akoby siahala k oblohe.

„Aká je obrovská,“ v úžase zatiahol chlapec. „Má veľkú strechu, aj stromy sú vysoké, záhrady nekonečné, aj ploty... čo ak sa tam stratím?“ Naozaj hovoril vystrašene, ale zároveň bolo jasné, že je zvedavý.

„Zostaneš na mieste a budeš kričať, kým ťa nenájdem,“ povedala Phoebe. „Neboj sa, ja ťa vždy nájdem. Ale to určite nebude treba, zlatko. Ak nebudem s tebou ja, vždy budeš mať po boku pestúnku... nedovolí, aby si sa niekam zatúlal.“

Justin pochybovačne zaškúlil na driemajúci staršiu ženu a posmešne vykrútil pery. Potom sa znova pozrel na Phoebe.

Pestúnka Bracegirdlová bola Henryho obľúbená opatrovatelka, keď bol malý, a práve on navrhol, aby sa starala aj o jeho synov. Bola pokojná a milá, mala široké lono, kde deti s radosťou sedeli, keď im čítala. Aj plecيا mala dostatočné široké, aby na ne vzala dieťa, ktoré bolo treba upokojiť. Vlasy už mala sivé a trochu sa jej vlnili pod batistovým čepcom. No už tak nevládala naháňať a nosiť nezbedné deti a túto úlohu prebrala mladšia pestúnka. Staršia pestúnka však mala stále jasnú myseľ, len si občas potrebovala zdriemnuť, ale bola rovnako šikovná ako kedysi.

Na príjazdovej ceste už zastavovali rôzne parádne kočy. Okolo nich pobiehali sluhovia a nosili batožinu a kufre. Sídlilo aj okolie boli pekne udržiavané, živé ploty zastrihnuté, staré kamenné múry boli obrastené ružami a fialovou vistériou. Tam, kde pred krytým stĺporadím zastavovali kočy, vo vzduchu voňali jazmín a zemolez.

Pestúnka sa prebrala z driemot. Vzala na ruky Stephena a Phoebe s Justinom ju nasledovali von.

„Justin...“ neisto sa ozvala Phoebe a sledovala, ako sa chlapec ako myška prediera pomedzi služobníctvo a členov rodiny. Zbadala známe postavy Devona a Kathleen Ravenclovcov, lorda a lady Trenearovcov, ktorí už vítali hostí. Boli tam aj jej rodičia a jej mladšia sestra Seraphina, jej brat Ivo, Pandora a Cassandra a kopa ďalších ľudí, ktorých nepoznala. Všetci sa smiali a rozprávali, rozrušení z nadchádzajúcej svadby. Phoebe znovu pocítila hrču v žalúdku, keď si predstavila, že sa má stretnúť s cudzími ľuďmi a rozprávať sa s nimi. Nevedela si predstaviť, ako by im výstižne odpovedala. Stále mala na sebe smútočné šaty a tvár jej zahaľoval závoj.

Vtom po očku zbadala Justina, ako sám beží hore schodmi. Pestúnka sa zberá za ním, no Phoebe sa jej zľahka dotkla ramena. „Ja za ním pôjdem,“ zašomrala.

„Dobre, milady.“ Pestúnke sa viditeľne uľavilo.

Phoebe bola vlastne rada, že Justin vbehol do domu – mala tak dôvod vyhnúť sa prijatiu hostiteľov.

Vo vstupnej hale vládol ruch, ale bolo tam predsa len tichšie ako vonku. Nejaký muž to tam celé riadil, dával príkazy pobehujúcim sluhom. Vlasy mal hnedé, takmer čierne a leskli sa mu, akoby ich mal mokré. Pozorne počúval domácu, ktorá mu čosi vysvetľovala o hosťovských izbách. Zároveň hodil kľúče lokajovi prechádzajúcemu okolo, ktorý sa ponáhľal za svojimi povinnosťami. Chlapec, ktorý pomáhal nosiť škatule s klobúkmi, zakopol, no ten muž mu pomohol udržať rovnováhu. Napravil mu škatule a vyslal ho ďalej.

Z toho človeka vyžarovala mužská vitalita, čo prilákalo Phoebinu pozornosť. Mal takmer meter deväťdesiat, bol športovej postavy a dobronzo opálený. Asi trávil veľa času vonku. Mal na sebe oblek šitý na mieru. Zaujímavé. Možno správca majetku?

Z myšlienok ju vytrhol jej syn, ktorý si už prezeral komplikovanú drevorezbu na jednej strane veľkého dvojitého schodiska vedúceho nahor. Rýchlo ho dobehla. „Justin, nesmieš len tak odbehnúť a pestúnke či mne nič nepovedať.“

„Pozri, mama.“

Pozrela, kam ukazoval drobným prstom, a zbadala drevorezbu malého myšieho hniezda naspodku balustrády. Bolo to milé a grandióznemu schodisku to dodávalo hravý dojem.

„Páči sa mi to.“

„Aj mne.“

Justin si čupol k schodisku, aby lepšie videl na drevorezbu, keď mu z vrecka vypadla sklená guľôčka a kotúlala sa po parketovej podlahe. Phoebe s Justinom ju v rozpakoch sledovali.

No v tej chvíli sa pri nich pristavil ten tmavovlasý muž a guľôčku zastavil špicou topánky. Keď dokončil rozhovor s gazdinou, guľôčku zdvihol. Gazdiná sa kamsi pobrala a muž sa zahľadel na Phoebe s Justinom.

Oči mal neskutočne modré a tvár peknú. Krátko sa usmial a odhalil biele zuby. Bol veľmi pekný, črty mal pravidelné a v kútikoch očí jemné vrásky od smiechu. Phoebe pripadal ako bežný človek, ale zábavný, ale bolo na ňom aj čosi čudné a trochu bezcitné. Akoby bol svetaskúsený a dával to aj patriciálne najavo. No tým bol ešte príťažlivejší.

Bez zaváhania k nim podišiel. Vznášala sa okolo neho príjemná vôňa: slnko, vzduch, prach, trochu potu a dym, ako by stál kdesi pri ohni. Oči mal najtmavšie modré, aké kedy videla, lemované čiernymi mihalnicami. Prešlo už veľa času, odkedy sa na Phoebe pozrel nejaký muž takto priamo a so

záujmom, akoby chcel flirtovať. Premkol ju čudný pocit, čo si jej pripomenulo niekdajšie časy, keď bola vydatá za Henryho... vzrušenie, túžbu pritisnúť sa k jeho telu alebo k niekomu inému? Doteraz to nepocítila k nikomu okrem svojho manžela, nikdy nevníkala takú páľavu v žilách.

Phoebe zaplavil pocit viny a zmätok, ustúpila o krok a snažila sa so sebou potiahnuť aj Justina.

No ten sa nedal, očividne mal záujem predstaviť sa. „Ja som Justin, lord Clare,“ oznámil. „A toto je moja mama. Otec tu s nami nie je, lebo zomrel.“

Phoebe si uvedomila, že očervenela od korenkov vlasov až po prsty na nohách.

Mužom to ani nepohlo, len si čupol, aby Justinovi videl lepšie do očí. Keď prehovoril, Phoebe naskočili zimomriavky.

„Aj ja som prišiel o otca, nebol som oveľa starší ako ty,“ prihovril sa Justinovi.

„Och, ja som o otca neprišiel,“ ozval sa chlapec. „Ja viem, kde je. V nebi.“

Cudzí muž sa usmial. „Som rád, že vás spoznávam, lord Clare.“ Vážne si podali ruky. Podržal guľôčku vo svetle a pozrel si v nej drobnú porcelánovú figúrku ovečky. „Pekné,“ poznamenal a vrátil ju Justinovi. Potom vstal. „Hráš guľôčky?“

„Áno,“ odvetil chlapec. Bola to bežná hra, pri ktorej sa deti snažili guľôčkami trafiť do iných a vytlačiť ich z kruhu.

„Poznáš dvojité hrad?“

Justina to zaujalo a pokrútil hlavou. „To nepoznám.“

„Zahráme si to, kým tu budeš, ak mama nebude proti.“ S otázkou v očiach pozrel na Phoebe.

Tá bola taká stuhnutá, že nedokázala prehovoriť. Srdce jej bilo ako zvon.

„Mama nie je zvyknutá rozprávať sa s dospelými,“ vysvetlil Justin „Má radšej deti.“

„Ja som ako dieťa,“ pohotovo sa ozval muž. „Len sa niekoho spýtaj.“

Phoebe sa naňho musela usmiať. „Ste správca majetku?“ zaujímala sa.

„V podstate. No na tomto majetku je veľa práce, už len s umývaním riadu, a o to sa postarajú slúžky.“

Phoebe zamrzol úsmev, keď jej čosi zišlo na um.

„Ako dlho tu pracujete?“ opýtala sa opatrne.

„Odkedy môj brat zdedil titul.“ Cudzinec sa pred ňou uklonil. „Weston Ravenel, k vašim službám.“

Kapitola 2

West nedokázal od lady Clarovej odtrhnúť oči. Mal pocit, že keby sa jej dotkol, popáli si prsty. Vlasy, ktoré jej vykúkali spod čepca, priam horeli... nikdy nič také nevidel. Boli červené ako oheň a leskli sa skrotené sponkami. Bezchybnú pleť mala slonovinovej farby, na nose len niekoľko pieh. Ako luxusný dezert.

Vyzerala ako niekto, o koho je dobre postarané: vzdelaná a dobre oblečená. Koho má niekto rád a záleží mu na ňom. No v pohľade mala akýsi tieň... tieň skutočnosti, že pred niektorými udalosťami nemožno žiadneho človeka uchrániť.

Bože, tie oči... svetlosivé s drobnými škvrkami, akoby jej do nich svietili drobné svetelné lúče.

Keď sa usmiala, West pocítil horúčavu v hrudi. No len čo sa predstavil, úsmev jej vybledol, akoby sa práve prebudila z krásneho sna do nepríjemnej reality.

Lady Clarová sa obrátila k svojmu synovi a pohľadkala ho po tmavej hlave. „Justin, musíme sa vrátiť.“

„Ale ja sa chcem hrať guľky s pánom Ravenelom,“ namietol chlapec.

„Určite nie teraz, keď prichádzajú hostia,“ odvetila. „Aj tento pán má veľa povinností. A my sa musíme ísť ubytovať do našich izieb.“

Justin sa zamračil. „Musím zostať v škôlke s opatrovatelkami? S ostatnými deťmi?“

„Zlatko, máš len štyri roky...“

„Takmer päť!“

Phoebe stisla pery a so záujmom sa pozrela na svojho malého syna. „Môžeš zostať v mojej izbe, ak chceš,“ ponúkla.

Dieťaťu sa to však nepozdávalo. „Nemôžem spať v tvojej izbe,“ namietol.

„Prečo nie?“

„Ľudia si budú myslieť, že sme manželia!“

West sa zahľadel na koberec a potlačil smiech. Keď sa upokojil, zariskoval pohľad na lady Clarovú. No tá sa tvárila vážne.

„Na to som nepomyslela,“ prehodila. „Takže budeš musieť zostať s ostatnými deťmi. Pôjdeme pohľadať pestúnku a Stephen?“

Chlapec vzdychol a podal jej ruku. Potom pozrel na Westa a dodal: „Stephen je môj mladší brat. Nevie ešte rozprávať a smrdí.“

„Ale nie vždy,“ vyhrkla lady Clarová.

Justin len pokrútil hlavou, akoby nemalo zmysel o tom ďalej debatovať.

Westovi sa rozhovor s chlapcom náramne páčil a nemohol si pomôcť, musel ho porovnať s rozhovormi so svojou matkou, ktorá sa vždy k deťom správala tak, akoby ju to otravovalo.

„Sú aj horšie pachy ako tvoj brat,“ povedal chlapcovi. „Niekedy počas vašej návštevy ti to na majetku ukážem.“

„A čo také?“ zvedavo sa opýtal Justin.

West sa naňho uškrnul. „Budeš musieť počkať.“

Lady Clarová sa zatvárila nepokojne. „Pán Ravenel, ste veľmi láskavý, ale nechceme vás zdržiavať. Určite máte veľa povinností a nebudeme vám zavádzať.“

West zostal prevrapený, že odmieta. „Ako myslíte, madam.“

Zdalo sa, že sa jej trochu uľavilo. Graciózne sa uklonila a odtiahla syna preč.

West za nimi nechápavo hľadel. Nebolo to prvý raz, čo ho odmietla vážená žena. Ale bolo to prvý raz, čo ho to mrzelo.

Lady Clarová určite vie o jeho povesti. Bol známy tým, že v minulosti veľa hýril a pil, preslávil sa tým viac ako iní muži v jeho veku. Nemohol teda lady Clarovej vyčítať, že nechce zveriť svoje dieťa do jeho opatery. Pravdupovediac, ani on chlapca nechcel pokaziť.

V duchu vzdychol, ale držal jazyk za zubami a povedal si, že sa Challonovcom v nasledujúcich dňoch bude vyhýbať. Nebude to ľahké, lebo v dome ich bolo veľa. Keď mlado-manželia odídu, rodina zo strany ženícha mienila zostať ešte tri alebo štyri dni. Vojvoda a vojvodkyňa chceli pobudnúť so starými priateľmi a známymi z Hampshiru. Mali sa organizovať obedy, večere, výlety, večierky, pikniky a dlhé noci plné zábavy a rozhovorov.

Veselica sa konala začiatkom leta, keď na okolitej farme vládol čulý ruch. West tak aspoň bude mať dôvod zdržiavať sa ďalej od domu a predovšetkým od lady Clarovej.

„Prečo tu tak stojíš?“ vyrušil ho z myšlienok naliehavý hlas.

West sa obrátil a zbadal svoju tmavovlasú sesternicu, lady Pandoru Ravenelovú.

Pandora bola veľmi nekonvenčná, impulzívna, inteligentná a zvyčajne akoby mala v sebe viac energie, ako dokázala zvládnuť. Zo všetkých troch sestier Ravenelových mala práve ona najlepšie vyhliadky na vydaj. A čo sa týkalo Gabriela, lorda St. Vincenta, ten by si za ňou aj nohy zodral.

„Chceš odo mňa niečo?“ opýtal sa jej West neurčito.

„Hej, predstaviť ťa svojmu snúbencovi, aby si mi povedal, čo si o ňom myslíš.“

„Zlatko, St. Vincent je dedič vojvodstva, má veľa majetku. Mne sa zdá ako vhodná partia.“

„Videla som, ako si sa rozprával s jeho sestrou, lady Clarovou, práve pred chvíľou. Je vdova. Mohol by si jej dvoriť, skôr ako si ju uchmatne niekto iný.“

West vykrútil pery, ale v jeho úsmeve nebol humor. Nosil vznešené rodinné meno, ale nemal žiadny vlastný majetok ani pozemky. Ba čo viac, v päťách sa mu vliekol tieň minulého zhýralého života.

Tu v Hampshire začal nový život medzi ľuďmi, čo nepatrili do londýnskej smotánky ani medzi klebetníkov. No pokiaľ išlo o Challonovcov, bol muž s poškvrnenu povestou. Naničhodník.

A lady Clarová bola nedostupná korisť: mladá, bohatá, krásna vdova, matka dediča titulu vikomta a majetku. Každý rozumný muž v Anglicku by sa o ňu uchádzal.

„Nemyslím,“ prehodil. „Dvoreníe má aj nepríjemné stránky.“

„Ale predtým si tvrdil, že by si mal rád dom plný detí.“

„Hej, ale cudzích detí. Keďže môj brat a jeho manželka zásobujú svet dostatkom potomkov Ravenelovcov, ja som mimo hry.“

„No aj tak by si sa mal s Phoebe aspoň zoznámiť.“

„Tak sa volá?“ opýtal sa West s predstieraným nezaujmom.

„Hej, ako féba, vtáčik žijúci v Amerike.“

„Už som sa s ňou stretol,“ prehodil West, „a nepripadala mi ako veselý vtáčik.“

„Lord St. Vincent tvrdí, že Phoebe je od prírody citlivá a trochu aj naklonená flirtovať, ale stále veľmi smúti za manželom.“

West sa zo všetkých síl snažil tváriť nezaujato. Po chvíli však nevydržal a opýtal sa: „A na čo zomrel?“

„Na nejakú vážnu chorobu. Lekári sa nevedeli zhodnúť na diagnóze.“ Pandora sa odmlčala, keď videla do haly vchádzať ďalších hostí. Potiahla Westa do výklenku pod schodiskom a pokračovala šeptom: „Lord Clare bol chorý od narodenia. Bolievalo ho brucho, hlava, bol unavený, búšilo mu srdce... netoleroval veľa jedla a nič v sebe neudržal. Vyskúšali všetko možné, ale nič mu nepomohlo.“

„Prečo by vojvodova dcéra mala záujem o celoživotného invalida?“ prekvapene sa opýtal West.

„Lúbili sa. Lord Clare a Phoebe sa poznali už od detstva. On sa s ňou najprv nechcel oženiť, lebo pre ňu nechcel byť bremenom, ale ona ho presvedčila, aby spolu strávili všetok čas, čo mal na tomto svete. No nie je to romantické?“

„Nerozumiem tomu,“ prehodil West. „Naozaj sa nebrali narýchlo?“

Pandora sa zatvárila nechápavo. „Chceš povedať...“ odmlčala sa, hľadala vhodné slová, „že...?“

„Tak,“ prikývol West, „alebo jej prvé dieťa počal niekto iný, kto si ju nemohol vziať.“

Pandora sa zamračila. „Prečo si taký cynik?“

West sa len uškrnul. „Nie, nie som taký zlý a dobre to vieš.“

Pandora mávla rukou, akoby ho chcela udrieť, no on ju chytil za zápästie a pobožkal jej dlaň. Potom ju pustil.

Do haly medzitým vošlo toľko ľudí, až West začal premýšľať, či sa naozaj všetci na Eversby Priory popracú. V dome bolo viac ako sto izieb, nerátajúc časť pre služobníctvo, ale po desiatkach rokov bez údržby boli veľké priestory zatvorené alebo sa rekonštruovali.

„Kto sú všetci tí ľudia?“ opýtal sa. „Akoby sa tu množili. Myslel som, že pozvali len rodinu a najbližších priateľov.“

„Challonovci majú veľa blízkych priateľov,“ odvetila Pandora. „Prepáč, viem, že nemáš rád davy.“

Tá poznámka Westa prekvapila a už chcel namietnuť, že mu ľudia neprekážajú, keď mu zišlo na um, že Pandora ho pozná len takého, aký je teraz. V predchádzajúcom živote mal rád spoločnosť a ponáhlal sa z jednej spoločenskej udalosti na druhú, aby si užil čo najviac zábavy. Mal rád aj klebety, flirtovanie, potoky vína a hluk, všetko ho zaujímal. No odkedy prišiel do Eversby Priory, na taký život zabudol.

Pandora sa trochu nadvihla na špičky, keď do haly vošla

ďalšia skupinka ľudí. „Pozri, tam sú Challonovci. Moji budúci príbuzní.“

Zo Sebastiana, vojvodu z Kingstonu, vyžarovalo chladné sebavedomie muža, ktorý sa narodil vo vyššej vrstve. Na rozdiel od väčšiny britskej šľachty, ktorá bola priemerná, Kingston bol pekný, štíhly a na svoj vek vyzeral dokonale. V spoločnosti sršal vtipom, vyznal sa vo financiách a všeličom inom, navštevoval aj rôzne kluby. Hoci sa to niektorým jeho kamarátom nepozdávalo, neodvážili sa ho kritizovať. Údajne bol v minulosti zadlžený a mal veľa temných tajomstiev. No stačilo niekoľko slov alebo riadkov a Kingston mohol zmeniť potomka ktoréhokoľvek šľachtica na bedára.

Jeho manželka pôsobila nezvyčajne milo. Jednou rukou ju opatrne pridržiaval za kríže a očividne si to užíval. Nikto mu nič nemohol vyčítať. Vojvodkyňa Evangeline bola krásna žena s marhuľovočervenými vlasmi, milými modrými očami a trochu pehavou pleťou. Vyžarovalo z nej teplo ako z neskorého letného slnka.

„Čo si myslíš o lordovi St. Vincentovi?“ dychtivo sa opýtala Pandora.

West pozrel na muža, akúsi mladšiu verziu otca, so zlatistými vlasmi, čo sa leskli ako nové mince. Pekný ako princ. Niečo medzi Adonisom a korunovačným princom.

„Nie je taký vysoký, ako som čakal,“ opatrne zhodnotil West.

Pandora sa zatváрила urazene. „Je rovnako vysoký ako ty!“

„Zjem si klobúk, ak nie je odo mňa nižší. A stále v krátkych nohaviciach?“

Pandora sa ďalej tvárila urazene, ale aj trochu pobavene. „To je jeho mladší brat Ivo, má len jedenásť rokov. Vedľa neho stojí môj snúbenec.“

„Aha, už viem, prečo si si nechcela vziať tamtoho.“

Pandora si zložila ruky na hrudi a pomaly vydýchla. „Hej, ale teraz ide o to, prečo si on chce vziať mňa.“

West ju chytil okolo pliec a obrátil ju tvárou k sebe. „Prečo by nechcel?“ opýtal sa sústredene.

„Lebo ja nie som dievča, od ktorého by všetci čakali, že sa zaňho vydá.“

„Ale on chce práve takú ako ty, inak by tu nebol. Tak prečo tie obavy?“

Pandora pokrčila plecami. „Nezaslúžim si ho,“ priznala.

„Hm, úžasné.“

„Prečo?“

„Nie je nič lepšie ako mať niečo, čo si nezaslúžiš. Len si povedz: bože, aké mám šťastie. Nielenže mám najväčší kúsok torty, ale má navrchu aj najlepšiu polevu a všetci budú omdlievať od závidi.“

Pandora sa mierne uškrnula a po chvíli dodala: „Dobre, tak teda mám šťastie.“

Pozrela sa pred seba a aj West si všimol, že sa niekto približuje – niekto, koho na tejto hostine nečakali. Aj on od prekvapenia zadržal dych. „Obávam sa, že tvoju svadbu začneme malou vraždou, Pandora. Neboj sa, rýchlo si s tým poradím a potom sa vrátim na hostinu.“